

‘Onder de Boschboom’

De Vader, de Zoon en de.....hoe heet-ie ook al weer?

Kerst, het feest van eten, van veel eten, maar ook van heel veel eten. Pasen, het feest van eten, maar dit dan voornamelijk in de vorm van brunch en lunch. Dit natuurlijk omdat Pasen ook het feest van de woonboulevard is en omdat we daar in de middag massaal naar toe trekken. Om weer op tijd thuis te zijn om gezellig met opa en oma te gourmetten.

Maar waar staat Pinksteren dan voor? Met Kerst zetten we een boom in de huiskamer. Met Pasen beperken we ons tot een tak. Maar wat zetten we met Pinksteren dan neer. Ja, pinksterbloemen, dat is een optie. Alhoewel ik betwijfel of iemand nog weet hoe de Pinksterbloem er uit ziet.

Het is triest maar waar. Nee ik bedoel niet dat het triest is dat men niet meer weet hoe de Pinksterbloem er uit ziet. Maar het is triest dat nog geen kwart van de bevolking kan zeggen wat we met Pinksteren nou eigenlijk vieren. Kerst is wat duidelijker, iets met een baby, een ezel en een stal. Dat weet een klein kind. Maar veel verder dan dat gaat de kennis niet, helaas ook niet bij de volwassenen.

De afgelopen drie jaar, heeft de EO een prachtig programma over de kruisiging van Jezus gemaakt, dat verklaart wel veel. Wel jammer dat nu bijna iedereen denkt dat we dat met Pasen vieren. Maar ja, een kleinigheidje houd je toch.

Hoe dan ook, Pinksteren is wel helemaal het zwarte schaap onder de Christelijke feesten.

Hoe is het mogelijk dat hier in ons katholieke zuiden bijna niemand weet wat Pinksteren inhoudt.

Hemelvaart is simpel, het woord spreekt voor zich. Maar wat we tien dagen later vieren, geen idee.

Heeft er dan echt niemand opgelet tijdens de godsdienstles die we toch allemaal op school gehad hebben. De kerken lopen leeg, dat is waar. En we weten allemaal dat het wel eens anders is geweest.

Nu zou je denken dat ik een regelmatig kerkbezoekster ben. Maar dat is echt niet zo. Ik heb alleen

toevallig als kind aandachtig geluisterd als pastoor Karel in de klas kwam. Wat een geweldige verhalenverteller was dat. Klassen van veertig tot vijftig kinderen hingen aan de lippen van pastoor Karel.

Nee wij hoefden niet op zondagochtend naar de kerk, wij mochten gewoon uitslapen. Dat

hoorde bij onze progressieve opvoeding. Dat sloot dan ook weer mooi aan bij onze progressieve

parochie, met zijn progressieve voorgangers. Pastoor Karel is al lang geleden uitgetreden, er was iets

met het celibaat of zo. Maar het was toch pastoor Karel die mij en vele anderen heel wat heeft

bijgebracht. En dat op een dusdanige manier dat ik het niet vergeten ben.

En dat dan in de naam van de Vader, de Zoon en hoe heet-ie ook al weer?

Monique Gloudemans

Cultuurhistorische Vereniging De Boschboom biedt columnisten een podium om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Belangstellenden kunnen zich voor meer informatie wenden tot het secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl